

Bölüm 1

Aileler

Kanathlı at biblosu, tozla kaplıydı. Küçük bir antika dükkânının ufak tefek öteberilerle tıka basa dolu vitrininde, en köşede duruyordu. Georgia, atı vitrine ilk koydukları günden beri her gün, okuldan eve dönerken durup ona bakıyordu. Tam bir ay boyunca vitrindeki at biblosunu seyretmişti ve bu sırada atın boynundan sarkan küçük beyaz etiketteki fiyatı ödemek için yeterli parayı biriktirmişti.

Parayı biriktirmek biraz zaman almıştı; çünkü harçlığının büyük bir kısmını iki haftada bir katıldığı binicilik kursunda aldığı derslere veriyordu.

İlk binici pantolonunu ve şapkasını alırlarken üvey babası Ralph, annesine dönüp, “Neden bu kadar masraflı bir hobi edinmek zorunda ki?” diye söylenmişti. “O da diğer kızlar gibi hobiler edinse olmaz mı sanki?”

Annesi, “Sen o hobilerin ucuz olduğunu mu zannediyorsun?” diye şakayla karışık karşılık vermişti. Annesinin, Georgia’nın tarafını tuttuğu nadir anlardan biriydi bu. “Her hafta yeni bir elbise, makyaj malzemesi, cep telefonu veya saç boyası istemediği için ona teşekkür etmelisin. Ayrıca, ders ücretini kendi ödüyor.”

Bu konuşma iki yıl önce, Ralph, Maura’yla evlenip oğlu Russell’la beraber yanlarında yaşamaya başladığı zaman gerçekleşmişti. Russell’ı hatırlayınca Georgia’nın dudakları bir anda kupkuru oldu ve avuçları terledi. Onu aklından çıkarmak için, dikkatini vitrindeki kanatlı ata vermeye çalıştı.

Gerçek hayatta da kanatları olan bir at olsaydı, sırtına atlayıp göklerde uçarak sonsuza kadar her şeyden uzaklaşabilirdi. Georgia gözlerini kapadı ve altında hareket eden bir atın olduğunu hayal etti; ağır adımlardan tırıs kalktığını, tırıs üzere yürürken hızlandığını ve sonra doludizgin koşmaya başladığını ve sonunda bir hamle daha... yapamaz mıydı? Otoyolda beşinci vitese takmak gibi, ufak bir geçiş daha olacak ve açılan kanatlar atı havaya kaldıracak, ayaklarını yerden kesecek, onları kimsenin ulaşamayacağı kadar yükseğe uçuracaktı.

Georgia, vitrin camında bir tıklama sesi duydu ve irkilerek gözlerini açtı. Beyaz saçlı bir adam, içerden ona bakıyor, dükkâna girmesi için başıyla işaret ediyordu. Antika dükkânının sahibini hemen tanıdı. Eğer ismi, vitrin camındaki solmuş yazıyla aynıysa, kendisi Bay Goldsmith

olmalıydı. Adam bir kez daha başıyla içeri girmesini işaret etti ve Georgia, kapıyı açıp içeri girdi.

Paolo siyah tayı bir an önce şehirden uzaklaştırmaları gerektiğini biliyordu. Eğer bu mucizevî doğum haberi etrafa yayılırsa, onu kaçırmak isteyenler tayı tehlikeye atabilirdi. Bu olayın, şehrin On İkinci Koç Bölgesi'nde, yani onların bölgesinde gerçekleşmiş olması büyük bir şanstı ve bu yaz yapılacak olan Yıldızlar Yarışı için de iyi bir işaretti. Fakat Paolo bunun bir sır olarak saklanması konusunda kararlıydı.

“Onu yarışa sokamayız,” dedi Cesare’ye. “Böyle bir avantaj kullanmamıza asla izin vermezler.”

“Ama onu zaten bu yaz yarışa sokamayız,” dedi Cesare. “Yarışmak için henüz çok küçük.”

“O kadar emin olma,” diye karşılık verdi Paolo. “Kanatları olan atların diğer atlardan farklı olduğu söylenir. Büyüme hızları diğerlerinden daha değişiktir.”

Baba oğul bütün gece nöbet tuttu. Kısrağı ve yavrusunu samanlarla fırçalayıp onlara otlardan, temiz birer yatak hazırladılar ve içmeleri için su verdiler. Siyah tay doğduktan yalnızca birkaç saat sonra çok daha güçlü ve büyümüş görünüyordu. Ama bu, bütün atlar için geçerli bir özellikti. Cesare’nin atları bu kadar sevmesinin nedenlerinden

biri de, yeni doğan bebeklerin kendi ayaklarının üzerinde durup hayatla mücadele edebilme güçleriydi. Cesare'nin küçük kardeşleri gibi sürekli annelerinin ilgisine muhtaç degillerdi. İnsanların büyüyüp kendi ayakları üzerinde durması uzun zaman alıyordu.

Cesare babasıyla beraber ahırda, atların sıcak kokularının arasında zaman geçirmeyi, çamaşır ve tencerelerde kaynayan bebek maması kokusuyla dolu olan kalabalık evinde olmaya yeğliyordu. Hem burası Paolo'yla sohbet edebileceği, anlattığı mucizevî hikâyeleri dinleyebileceği tek yerdı. Tıpkı şimdi kanatlı atla ilgili olan hikâyeye gibi.

“Yaklaşık her yüz yılda bir, Remora'da...” diye başladı Paolo, “böyle bir olay gerçekleşir. Buna ilk kez kendi gözlerimle tanık oluyorum. Hem de olay tam burada, bizim on ikinci bölgemizde gerçekleşiyor.” Paolo'nun mutluluğuna diyecek yoktu. “Yaşadığım süre boyunca, Koç Harası'nın başına gelen en güzel şey bu.”

“Peki ama bu nasıl oluyor?” diye sordu Cesare. “Yani babası olan aygırı biliyoruz, öyle değil mi? Gümüşyıldız'ı Santa Fina'daki damızlık atlardan biriyle çiftleştirmiştin. Adı neydi? Alessandro. Herhangi bir özelliği olduğu söylenemez, değil mi? Tamam, elbette ki çok iyi bir attı. 68'de yapılan *Stellata*'yı, yani Yıldızkoşusu'nu kazanmıştı. Ama sadece bir attı. Yani kanatsız bir at.”

“Evet, ama işler bu şekilde gerçekleşmiyor,” dedi Paolo, düşünceli düşünceli. Biraz duraksadıktan sonra Cesare'ye bakarak söze girdi. “Kanatlı atların doğumlarının baba

atlarla bir ilgisi yoktur. Böyle bir şey ancak zamanda değişim dönemleri olduğunda ortaya çıkar ki biz de kesinlikle öyle bir dönemde yaşıyoruz. Ve kanatlı atın burada, On İkinci Koç Harası'nda doğmuş olması iyi bir işaret. Tabii bu şansın bir garantisi yoktur ve şansla beraber daima bazı tehlikeler de gelir.”

Anne atla yavrusunu başka bir yere götürmek için ertesi geceyi beklemeye karar verdiler. Santa Fina'ya karanlıkta gitmek daha güvenli olurdu. Alessandro'nun sahibi Rodrigo güvenebilecekleri biriydi. Büyüyene kadar tayı orada saklayabilirlerdi. Eğer bu şaşırtıcı haber etrafta duyulmaya başlarsa, Koç Harası'nın rakipleri –özellikle de On İkinci Leydi ve On İkinci İkizler bölgeleri– tayı ele geçirmek için yeri göğü yerinden oynatırdı. Bu durumda, Koç Harası, işaretin getirdiği iyi şansını sonsuza dek kaybedebilirdi. Önce bu seneki yarış atlatmalıydılar. Ondan sonra tayın varlığını ortaya çıkarmak daha güvenli olurdu.

“Adını ne koyacağız?” diye sordu Cesare.

Hiç duraksamadan, “Merla,” dedi babası. “Karakuş demektir. Ümit edelim ki, yolu her zaman açık olsun.”

Bay Goldsmith'in dükkânı Georgia'nın hayatında gördüğü en karmaşık ve aynı zamanda da en ilgi çekici yeri. Bir sürü mobilya, süs eşyası, silahlar, kitaplar, mücevherler ve sofrta takımları vardı; her şey üst üste duruyordu.

Dükkânın gerisine, Bay Goldsmith'in tezgâhına doğru ilerledikçe içerdeki bu ağır hava daha da yoğunlaşıyordu. Tezgâhın hemen yanında, üzerinde iki kılıç, bir tüfek, ipek kumaştan eski moda yeşil bir şemsiye ve bir çift koltuk değneği asılı olan pirinçten bir askılık vardı. Bay Goldsmith'in koltuğu, kule gibi üst üste dizilmiş iki sıra nota kâğıdının tam ortasında duruyordu. Adam kuleden oluşmuş kale duvarının ortasından, göz ucuyla Georgia'ya baktı.

“Vitrinde hoşuna giden bir şey var herhalde. Pek çok kez seni bu saatlerde pencereye bakarken gördüm. Peki, sorun ne? Paran mı yetmiyor? Çıkar ağzındaki baklayı bakalım küçük delikanlı.”

Georgia'nın yanakları kızardı. Ne zamandır aynı sorunu yaşıyordu. Sorun saçlarının çok kısa olmasıydı ve buna bir de göğüslerinin tahta gibi dümdüz olduğu gerçeği ekleniyordu. Onda olmayan ne varsa sınıftaki diğer bütün kızlara fazlasıyla sunulmuştu. Bu yüzden okula gidince yeterince utanıyordu zaten. Kambur durmayı denemiş, bol süveterler giymeye başlamıştı ve son zamanlarda da bahane olarak bitirim kız tavırları takınmaya başlamıştı. Sanki kız gibi görünmemek onun seçimiymiş gibi davranıyordu. Böylece saçları kısaydı ve sağ kaşına gümüş bir halka takılmıştı.

Bay Goldsmith merakla cevabı bekliyordu.

“Vitrindeki ata bakıyordum,” dedi Georgia. “Kanatlı olana.”

“Yaa...” dedi adam başını sallayarak. “Güzel Etrurya atım. Tabii, yalnızca bir kopyası; orijinal değil. Sanırım İtalya'daki müzenin mağazalarından birinden gelmiştir.”

“Nereden geldiğini bilmiyor musunuz?” diye sordu Georgia. Buna şaşırmişti.

“Emin olamam,” diye yanıtladı Bay Goldsmith. “Dükkânındaki eşyalar buraya gelene kadar çeşit çeşit yollardan geçer. Sanırım Waverley Caddesi’nde ölen yaşlı kadının evinden gelmişti. Ölen kadının tek akrabası, yeğeninin yeğeniymiş, bütün eşyaları bir an önce elden çıkarıp parayı almak istiyordu. İki kutu bibloyla geldi bana. Ne yazık ki mobilyaları getirmedi. Onlar için başka biriyle anlaşmıştı. Ama getirdiklerinin arasındaki iki gümüş şamdandan çok iyi kâr ettim.”

Georgia o şamdanları anımsıyordu. Onlar da vitrine kanatlı atla aynı gün konmuştu. Georgia okuldan sonra asla hemen eve gitmezdi. Mutlaka sokaklarda gezinir, mağaza vitrinlerine bakınırdı. Russell’la evde yalnız olmamak için, annesi işten gelene kadar başka yerlerde oyalanırdı.

Başka şeyler düşünmeye çalışarak, “Çok güzel bir at,” dedi hemen. “Eski bir bibloya benziyor.”

“Sana delikanlı dememeliydim sanırım, değil mi?” dedi Bay Goldsmith bir anda. Şimdi utançtan kızarma sırası ona gelmişti. “Affedersin. Siz gençlerin modasını takip etmek ne mümkün bugünlerde...”

“Önemli değil,” dedi Georgia. “Size kendimi tanıtmam gerekiyordu. Adım Georgia O’Grady. Waverley Caddesi’ndeki Barnsbury Okulu’na gidiyorum. Sanırım sözünü ettiğiniz evi de gördüm.”

“Benim adım Mortimer Goldsmith,” dedi adam ve tokalaşmak için elini uzattı. “Eh, artık gerektiği gibi tanıştığımızı göre, şu atı vitrinden indirelim.”

Bay Goldsmith vitrine uzandı ve siyah atı alıp Georgia'nın eline bıraktı. At cama vuran güneşin altında kaldığı için ısınmıştı. Neredeyse canlı gibiydi. Georgia kot pantolonunun cebinden bir mendil çıkarıp atın üzerindeki tozları dikkatle sildi. Bay Goldsmith onu izliyordu.

“Ne kadar paran var?” diye sordu yavaşça. Georgia etikette yazandan iki paunt kadar eksığının olduğunu söyleyince adam atı eline aldı ve onu kadife bir kumaşa sarmaya başladı. “Pekâlâ, elindeki para yeter,” dedi. Georgia o anda kendine yeni bir arkadaş edindiğini anlamıştı.

Eve döndüğünde Russell çoktan gelmişti. Odasında yüksek sesle metal müzik CD'leri dinliyordu. Georgia böylece fark edilmeden kendi odasına sığılabildi. İçeri girer girmez kapıyı kilitledi ve rahat bir nefes aldı. Günün en zor saatleriydi bunlar. Eve geri geldiğinde odasında çekilmeden önce Russell'la karşılaşmak ve onun zorbalıklarına maruz kalmak yalnızca an meselesiydi.

Pazartesileri rahattı. Çünkü Russell okuldan sonra futbol oynuyordu. Salı günleriyse Georgia'nın matematik dersleri oluyordu. Cumaları da keman dersi almaya gidiyordu. Fakat geriye çarşamba ve perşembe günleri kalıyordu. Annesiyle üvey babası işten eve gelene kadar, okuldan sonra iki saatini, Russell'la karşılaşmamak için çaba harcayarak geçiriyordu.